

	Στιώνδας
	Πυθόδωρος
	Δαμάλιος
	Τσιαμένης πυθιονίκα
10	Πολύνικος Δυμπυονίκα
	Δαμοφίλος
	Παραβύτας

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος καὶ συμφοιτητῆς, ὁ νῦν καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐν Ἄλλῃ πανεπιστημίῳ κ. Heydemann ἐδημοσίωσεν νεωστὶ ἐν *Mith d. Arch. Institut.* 1883 (τεύχ. 3, σελ. 286) ἀλλοίαν ἐξήγησιν τῆς ἡμετέρας τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐσθημερίδος ταύτης (σελ. 53, πιν. 3) ἐκδοθέντος ὑφ' ἡμῶν τεμαχίου ἀρχαικοῦ ἀγγείου. Ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὕτη τοῦ κ. Heydemann εἶνε ὀρθοτάτη, μὴ ἐπιδεχομένη μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, καθήκον ἡμῶν ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἀφοῦ πρώτον ἐκφράσωμεν αὐτῷ, συντελέσαντι εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰς εὐλιχρινεῖς εὐχαριστίας μας, νὰ ἐκθέσωμεν ἔπειτα ἐν περιλήψει χάριν μάλιστα ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἀνοήσοι τὴν Γερμανικὴν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν ἐρμηνείαν.

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἡμεῖς εἰκάσαντες, ὅτι ἡ παράστασις ἐκείνη ἀνεγρέτεο πιθανῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διαπραχθεῖσαν ἀρπαγὴν τῆς Μαρπηθῆς, ἐξηγήσαμεν τὴν μὲν ἐν μέσῳ ἐν ποδῆρι γιγνόμενην γυναικὰ Μάρπηθσαν, τὸν δὲ ὄπισθεν ἐχόμενον τῆς χειρὸς αὐτῆς Ἀπόλλωνα, τὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἐν ζωρᾷ κινήσει βραχυγίτωνα πολεμιστὴν, τὸν τὸ τόξον ἐντεταμένον ἔχοντα, Ἴδαν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κυρίων μορφῶν τῆς παραστάσεως ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ τοῦ λειψάνου τῆς δευτέρας φαρέτρας περὶδέχθημεν καὶ ἄλλον παρὰ τὸν Ἴδαν ἰσχύμενον πολεμιστὴν, πιθανῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λυγκέα· προσέτι δὲ ὁρμηθέντες ἐκ τῆς διασωθείσης λευκῆς χειρὸς παρεδ-

χθημεν καὶ ἄλλην μορφήν γυναικείαν, ἣν ἐξελάβομεν ὡς τὴν Ἴριν· διεκρίναμεν λοιπὸν πρὸ τῆς ἰσταμένης γυναικὸς, τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρπηθῆς τρεῖς μορφάς, ἐνθ' ὁ κ. Heydemann διακρίνει ὀρθότερον δύο μόνον μορφάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴδας ἐκληθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴρις θεωρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις, εἰς τὴν ἀνηκουσί τὸ τε λειψάνον τῆς δευτέρας φαρέτρας καὶ τὸ δεῦτερον τόξον.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ μὲν ὑφ' ἡμῶν ὡς Μάρπηθσα ἐξηγηθεῖσα εἶνε ἡ Λητώ, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἀπόλλων ἐκληθεῖς εἶνε ὁ Τιτυὸς, ὁ κοξεύουσι τὰ τῆς Λητῆος τέκνα, Ἀπόλλων, ὁ καθ' ἡμᾶς Ἴδας καὶ Ἄρτεμις, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἴρις. Διότι ὁ Τιτυὸς εἴλκυσε τὴν μητέρα αὐτῶν Λητῶ τὴν τοῦ Διὸς κυδορὴν παράκοιτιν, ἐρχομένην εἰς Πυθῶν διὰ τοῦ καλλιχόρου Πανοπῆος (Ὁμ. ὄδυσ. λ. 581. πρβλ. καὶ Πaus. βιλ. Γ', 48, 9). Τὸ ὄρθον τῆς ἐρμηνείας τοῦ κ. Heydemann ἐπικυροῦται καὶ ἐξ ἀρχαικοῦ ἐκ Καιρέας ἀγγείου τὸ ὅποτον ἔχει παραμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθέντος παράστασις (βλέπε *Mon. del Inst.* 1856, πιν. X), παρὰ ταις μορφαῖς μάλιστα τοῦ ὁποίου πρὸς ἄσιν πίστη ἀμφιβολίας ὑπάρχουσι γεγραμμένα καὶ τὰ δνόματα, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΟΛΟΝ ΛΕ (τῷ) ΤΙΤΥΟΣ.

Κ. Δ. ΜΥΡΩΝΑΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΒ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Σελ. 109 ἑξ.

Μετὰ τὴν τύπωσιν νομίζω ὅτι ἀνέγνωσα τὸν στίχον Α 9 ὧδε: λῖθου αὐτῷ παρεχ[ο]μένῳι κτλ. Ἐπίσης νομίζω, ὅτι ὁ στ. Α 44 συμπληροῦται οὕτω: εἰς τὸ τεργὸν κατὰ ὑπόδοχὴν πηλ[ο]ῖς. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ προσθέντο, ὅτι λάθῃ τινα ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ· τὸ πανμοιούτυπον ὅμως εἶναι ἀκριβές. Παραρράματα τοῦ ἐκδοτοῦ εἶναι: Α 2: ταμίαν τὸν θελοῖν. Β 23: ναύλοσ. -37. ΠΕΡΑΙΩΣ. -38: θυροκινκλίστιν (οὐχὶ θυροκινκλίστιν). Χ. Τ.